

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 21: Één voor allen, allen voor nee

Wanneer monstertijd van start gaat, van start als in eindelijk weer allemaal samen, wordt dit altijd begroet met RANIIIII, NILUUUU, RAMAAAAA, NILUUUUU, nee niet Hira, NILUUUUU. Van buurman en buurman is bekend hoe hun weerzien gaat, de rest heeft een gebruiksaanwijzing. Handig, alleen niemand heeft hem. Met name de twee judeska's spannen de kroon. Waar Hira elke keer weer haar traditionele nee krijgt te horen, Hira als een soort Dickie Woodstock sticker plakt aan alles wat leeft, of niet leeft, overal behalve Nilu, brengt Rani the song of her people ten gehore *aaaaaaawwwwwwwhhhhh*. Mn oren staan dus meteen te klapperen met blijvende schade als resultaat. Het ding is tenslotte al 7,5 jaar. 7,5 jaar waarvan ze 11 maanden niet sprak, dus reken maar uit. Als een soort wervelwind klapt de kudde door het huis, tuin, kamer, auto, speeltuin, mij, de was, over de banken, de tafels en binnen no-time ligt de hele zoi bedolven onder de lego, auto's, paarden, stickers, potloden, ranja, koekkrumels en Hira-plakselspul. Het oh zo schone huis is onherkenbaar verminkt en veranderd in wat wij noemen 'monsters paradise'. Fijn wel, rot ook wel. Want het nadeel van Monsters Paradise is dat het eigenlijk een officiële status moet krijgen als hindernissenparcours. Soort strongmen run voor ouders en gepeupel die het aandurven langs te komen. Door de maanden heen hebben Miranda en ik onze sterren wel verdiend, en toch blijft het een enorme uitdaging. Ze strooien namelijk nooit hetzelfde. Wel vaak hetzelfde materiaal, maar elke week is parcours heel subtiel aangepast. Hierdoor krijg je een mix tussen hindernisbaan en te land, te zee en in de lucht maar dan met ranja ipv water. We zijn, willen we dit overleven, dus ook gedwongen na etenstijd de monsters de vloer vrij te maken van bende en bij voorkeur ook de tafels en bank. Alles wat blijft liggen, is voor Hetty, en Hetty lust alles, Hetty heeft altijd honger. Met het natuurlijke overwicht wat wij hebben, wordt dit dus ook met alle nodig aandacht, precisie en zorg gedaan. Wanneer het gepeupel op bed ligt kunnen wij met een gerust hart zitten. Is wel nodig na zo'n eerste paar uur parcours/tltzeidl. De nauwkeurigheid is snel te merken wanneer ik mijn kadetten op de bank plaats. Vakkundig is daar alvast een scheidkussen neergelegd, de tandenstokers staan beeldig overeind in het kussen, de onderkant fantastisch bewerkt met chocola, die donkere plek was dus wel nat en nu mijn hol ook en als we dan toch bezig zijn, papa's schoenen zijn bij deze een parkeergarage voor

lego want die kist van 2 bij 3 zie je zo over het hoofd. Nou ze zijn er weer hoor. Met een lekke, natte reet is het ook voor mij tijd om tanden te poetsen en naar bed. Eerst nog even ongepland langlaufen zonder stokken door de hal, trappen lopen met obstakels en al kunstschaatsend door de badkamer. Triatlon is er niets bij. Mn tandenborstel zit alvast onder de tandpasta, verse fluimen en ander oraal gespetter. Terug naar boven. Nu ken ik de route. Ik zie mijn bed, mn kussen roept mij en als een stervende zwaan stort ik ter aarde op mn bed, giechel gericht op mn kussen. Na dat gedaan te hebben plukt Miranda dat ene autootje uit mijn voorhoofd en we kunnen slapen, denken we. Er ligt nog het een en ander onder de lakens dus dat wordt eruit getrapt, komt morgen wel. 3:20 uur en Sir Poop-a-lot wordt wakker. Dave, maak jij zn fles even. Yuuup, men zwiepen den benen uit het bed en met een ninja-move staat va overeind en hij ligt weer. Al die rotzooi en ik loop alsof ik door een mijnenveld heen wandel, maar dan precies hoe het niet moet. Au, godverrrrr, aaarghh, au, kolere, aaaaaahh, auw en we zijn eruit. Fles maken, en weer terug. Niet lopend maar schoffelend en mn kleine teen geeft de dorpel een kusje...maaaaaammmmaamiaaaaaa!!!! Laat het maar snel morgen zijn, want Hetty heeft honger en papa is van plan om Hetty te voeren. Heel veel.